

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1917/2019
21.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених ЕЕ из ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ЖЖ из ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 3151/18 од 10.12.2018. године, у седници од 21.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 3151/18 од 10.12.2018. године.

II ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених, изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 3151/18 од 10.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1. 46/17 од 13.09.2018. године, ставом првим изреке усвојени су тужбени захтеви тужилаца. Ставовима два, четири, шест, осам, десет, дванаест и четрнаест изреке, тужени су обавезани да тужиоцима солидарно исплате накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, закључно са 31.08.2015. године, у износима наведеним у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа и да им накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 627.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставовима трећим, петим, седмим, деветим, једанаестим и тринаестим изреке, тужени ЖЖ обавезан је да тужиоцима накнади трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора почев од 01.09.2015. године закључно са 31.12.2016. године у износима наведеним овим ставовима изреке, као и на исплату износа обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 26.03.2018. године, као дана израде налаза и мишљења вештака. Ставом петнаестим изреке, одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 3151/18 од 10.12.2018. године, ставом првим изреке делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка из првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужилаца

за накнаду трошкова поступка преко износа од 341.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужених у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) за одлучивање о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним. Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о постојању солидарне обавезе тужених да запосленима исплате накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора закључно са 31.08.2015. године, док је након тог периода друготужени као послодавац у обавези да запосленима накнади наведене трошкове. Зато је одлучено као у ставу првом изреке решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављених ревизија у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизије нису дозвољене.

Тужиоци су тужбу за исплату трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада поднели 06.03.2017. године, са износом од по 247.500,00 динара за сваког од тужилаца.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора ни за једног од тужилаца очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизије тужених нису дозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић